

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českém Krumlově rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Petrem ve věci žalobce: **P V**, nar. _____, trvale bytem náměstí Přemysla Otakara II. 2/2, České Budějovice, t.č. _____, zastoupen: JUDr. Vladimír Papež, advokát, se sídlem nám. Přemysla Otakara II. č. 32, 370 01 České Budějovice, proti žalované: **O V**, nar. _____, trvale bytem _____, zastoupena: Mgr. Petr Nesporý, advokát, se sídlem Puklicova 52, 370 04 České Budějovice, o **1.246.217,- Kč s příslušenstvím**,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci **506.376,- Kč**, a to do **tří dnů** od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba se, co do částky 739.841,- Kč, respektive 210.073,- Kč a co do úroku z prodlení **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 20.11.2009 se žalobce domáhal vůči žalované zaplacení částky 1.246.217,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 2.2.2008 do zaplacení (v závěrečném písemném vyjádření na č.l. 224 žalobce požadoval alespoň 716.449,- Kč) a náhradu nákladů řízení. Svůj nárok odůvodňoval tím, že po smrti svého otce uzavřel se

žalovanou u notáře JUDr. Zdeňka Melichara dohodu o vypořádání dědictví, když však tuto dohodu, na základě které nenabyl ani svůj zákonný dědický podíl, uzavřel proto, že ještě před uzavřením dědické dohody prohlásil on i žalovaná, že po skončení dědického řízení nechají zaměřit stavbu kolny dosud umístěnou na parcele č. 3166 s tím, že žalovaná převede vlastnické právo k této kolně na žalobce a zajistí mu i přístup k této kolně. Nemovitosti řešené v dědické řízení byly popsány ve znaleckém posudku vypracovaném pro účely dědického řízení. Žalovaná však svou povinnost porušila a převedla nemovitosti nejprve na své příbuzné a následně je tito dále prodali, takže žalovaná již nemůže splnit svou povinnost. Žalobce je tedy přesvědčen o tom, že se mu má dostat náhrady za kolnu, pozemek pod kolnou a věcné břemeno přístupu ke kolně. Situaci hodnotil jako bezdůvodné obohacení ze strany žalované. Pokud jde o žalovanou částku, tuto odvozoval ze znaleckého posudku, který si nechal vypracovat Ing. Vladimírem Pokorným, když hodnota kolny, pozemku pod kolnou a věcného břemene přístupu ke kolně byla oceněna na částku 1.246.217,- Kč. Pokud jde o úroky z prodlení, tyto požadoval od 2.2.2008, to je ode dne následujícího, kdy došlo k darování nemovitostí žalovanou její dceři.

Ve věci byl vydán rozsudek dne 9.6.2010 č.j. 15C 1880/2009-91, kterým byla žaloba zamítnuta, když soud měl původně za to, že právo uplatněné žalobcem nelze přiznat, neboť nejsou dostatečně určité vymezeny jak nemovitosti, tak i práva i povinnosti jednotlivých osob. Tento rozsudek byl zrušen usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 5Co 1875/2010-130 z 13.10.2010, když odvolací soud zaujal ve svém rozhodnutí stanovisko, že je zřejmé, že žalovaná nedodržela to, co slíbila, a to při vědomí, že se žalobce zřekl svého dědického podílu ze zákona a je tedy nutno zvážit slib, který žalovaná dala v dědickém řízení, a zda by tento byl splnitelný alespoň v nejmenší možné míře. Pokud by vůbec splnitelný nebyl, nemělo by jeho nesplnění žádné právní následky. Krajský soud rovněž upozornil na ustanovení § 424 občanského zákoníku který stanoví, že za škodu odpovídá i ten, kdo ji způsobil úmyslným jednáním proti dobrým mravům. Žalovaná ve svém závěrečném návrhu (č.l. 128) jednak poukázala na svá předchozí vyjádření, poukazovala na promlčení nároku žalobce. Dále znovu upozorňovala, že se žalobce vůči ní dopustil trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen, kdy jí vyhrožoval podpálením domu poté, co na něj odmítla převést nemovitosti uvedené v protokolu o dědickém řízení, kdy zdůrazňovala, že právo žalobce po ní vymáhat tento slib je jen povahy morální a nejde v žádném případě o právní závazek. Poukázovala na to, že s ohledem na následné protiprávní jednání žalobce proti její osobě není možné na ní požadovat, aby pro osobu, která se vůči ní zachovala takovým způsobem, učinila vlastníkem objektu na vlastní zahradě a zřídit mu přístup přes vlastní zahradu. Dále, pokud jde o znalecký posudek, jenž si soud nechal vypracovat, upozornila na tu skutečnost, že cena neodpovídá, neboť znalec sám se vyjádřil tak, že pokud by kolna byla hypoteticky prodávána, mělo by na její cenu vliv, že se nalézá v objektu jiného vlastníka, kdy znalec nedokázal tyto negativa specifikovat, neboť nebyl pověřen, aby se k této otázce vyjádřil.

Soud při svém rozhodování vycházel toliko z následujících důkazů, když žádné další důkazy dle přesvědčení soudu nejsou ve věci podstatné. Z protokolu o jednání před soudním komisařem č.j. 54D 417/2007-31 (kopie založena na č.l. 11 a násl. spisu) soud zjistil, že před uzavřením dohody o vypořádání dědictví zaznamenal notář do protokolu, že: „*Ještě před uzavřením dále zapsané dohody dědiců o vypořádání dědictví prohlašují účastníci, že po skončení dědického řízení nechají zaměřit stavbu kolny dosud umístěnou rovněž na parcele*

KN č. 3166 s tím, že paní O V poté převede vlastnické právo k této kolně na pozůstalého syna pana P V smlouvou současně zajistí i přístup k této kolně. S těmito úvahami bylo již společné jmění manželů takto vypořádáno a účastníci nežádali, aby bylo v tomto dědickém řízení řešeno přímo oddělené vlastnické právo pana P V k výše uvedené stavbě kolny.“

Z výsledku notáře JUDr. Zdeňka Melichara soud zjistil, že si na danou situaci velmi dobře pamatuje, neboť oběma účastníkům nabízel možnost vyřešit oddělení nemovitostí uvedených v protokolu o dědickém řízení ještě před uzavřením dědické dohody při vědomí toho, že pokud k tomu nedojde, mohou mezi účastníky nastat velmi sporné situace. Tito to však odmítli, a proto do protokolu zapsal toliko výše uvedené prohlášení obou účastníků. Pokud jde o účastníky, tito se chovali normálně, podle jeho přesvědčení rozuměli tomu co se jim snažil vysvětlit a o čem bylo jednáno. Nebyl mezi nimi žádný konflikt a toliko měli zájem na tom, aby celá věc byla co nejrychleji vyřízena.

V účastnickém výsledku žalovaná uvedla, že si byla vědoma toho, co bylo u notáře projednáváno, kdy s převodem souhlasila, neboť v kolně měl mít dílnu žalobcův syn, ale pak sdělil, že by si tam chtěl zřídit byt a s tím ona již nesouhlasila. Popírala, že by jim notář nabízel před uzavřením dědické dohody oddělení nemovitostí.

Ze znaleckého posudku Ing. Michala Sirového soud zjistil, že cena k 14.8.2007 (právní moc usnesení o schválení dědické dohody o vypořádání dědictví) byla u kolny (*bez pozemku pod kolnou*) 495.046,- Kč. Obvyklá cena věcného břemene chůze pro majitele kolny (*to je výlučně k této osobě, nikoliv jako věcné břemeno ve prospěch stavby*) byla 11.330,- Kč. Znalec se v posudku rovněž velmi podrobně vyjádřil k postupu, který zvolil při oceňování nemovitosti, když poukázal především na tu skutečnost, že nemohl vycházet z žádných srovnatelných koupí v daném místě a čase, neboť takové nebyly vůbec provedeny.

Podle § 424 občanského zákoníku za škodu odpovídá i ten, kdo ji způsobil úmyslným jednáním proti dobrým mravům.

Soud je na základě provedeného dokazování přesvědčen o tom, že se žalovaná skutečně vůči žalobci dopustila úmyslného jednání proti dobrým mravům, kterým tohoto poškodila. Z protokolu notáře má soud za nepochybně zjištěné, že žalovaná nabyla dědictví po zůstaviteli, který byl otcem žalobce na základě dohody, která byla podmíněna dohodou se žalobcem (*byť velmi obecnou*) o převedení kolny a zřízení přístupu ke kolně, když tato nemovitost přešla na žalovanou na základě dědické dohody. Tato dohoda nebyla podmíněna žádnými dalšími podmínkami, o kterých následně hovoří žalovaná. Především tím, že by tyto nemovitosti měl užívat syn žalobce jako dílnu. Žalovaná poté nemovitosti převedla nejprve na své příbuzné a tito následně nemovitosti prodali. Tímto způsobem dle přesvědčení soudu žalovaná žalobce poškodila, neboť nabyla více, než by získala, pokud by došlo k vypořádání dědictví ze zákona. Její jednání je v rozporu s dobrými mravy, když na tomto závěru nic nemění ani následné protiprávní jednání samotného žalobce, který jí vyhrožoval zapálením domu, za což byl i pravomocně odsouzen, když soud musí zdůraznit, že k tomuto jednání došlo až následně poté, co se žalobce dozvěděl o tom, že žalovaná nehodlá svůj závazek splnit, a proto se dle přesvědčení soudu na toto následné jednání nemůže úspěšně odvolávat s

tím, že by její závazek zanikl pro rozpor s dobrými mravy. Pokud jde o námitku promlčení, je soud přesvědčen, že k promlčení nedošlo, a to s ohledem na § 106 odst. 2 občanského zákoníku, který stanoví, že nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, 10 let ode dne, kdy došlo k události z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví. Tato lhůta je v tomto případě zachována i za situace, že by k zahájení běhu promlčení došlo hned den následující po uzavření dědické dohody u notáře, ke které došlo dne 19.7.2007, to je skončila by nejpozději 19.7.2017. Pokud jde o stanovení náhrady za škodu způsobenou žalovanou žalobci. Zde soud vycházel ze znaleckého posudku, když soud použil nejnížší částky, a to k 14.8.2007, to je od nabytí právní moci usnesení, kterým byla schválena dohoda dědiců o vypořádání dědictví, když jde k tíži žalobce, že prohlášení učiněné v protokolu o dědickém řízení je natolik obecné, že je soud přesvědčen, že z něho jako minimum lze odvodit pouze to, že žalobce se měl stát vlastníkem stavby kolny, ale nikoliv již pozemku pod kolnou, a že mu měl být zřízen přístup k této kolně, když tento nebyl nijak specifikován, a proto má nárok toliko na přístup formou chůze, když kolna bez pozemku byla oceněna na částku 495.046,- Kč a věcné břemeno chůze lze toliko pro majitele kolny na částku 11.330,- Kč. S ohledem na přiznanou částku tedy soud ve zbytku zamítl nárok žalobce a s ohledem na to, že žalobce svým neuváženým a lehkomyšlným jednáním způsobil, že povinnosti žalované byly vymezeny toliko velmi neurčitě a konkrétně musely být stanoveny až soudním rozhodnutím, nepřiznal soud žalobci nárok na úroky z prodlení a ani nárok na náhradu nákladů řízení, neboť tyto by nikdy nevznikly, pokud by se žalobce řádně choval již v době dědického řízení, když již v průběhu tohoto řízení mohly být veškeré vztahy zcela jednoznačně vyřešeny, když toto řešení nabízel oběma účastníkům, tedy i žalobci samotný notář, když jeho nabídky žalobce bezdůvodně nevyužil. Pokud jde o žalovanou, této rovněž nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť v důsledku jejího protiprávního jednání, které předcházelo protiprávnímu jednání žalobce, došlo k tomuto sporu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu zdejšího, a to ve dvou vyhotovení.

Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, lze podat návrh na výkon rozhodnutí prostřednictvím soudu či na provedení exekuce prostřednictvím soudního exekutora.

V Českém Krumlově dne 16.9.2011

Mgr. Jan PETR, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Simona Kordíková